

Caudies de Fenouilledes -hendelser på en motorsykkeltur

Vi leier en «gite», ei hytte på rundt femogtredve kvadrat som blir vår base i to uker. Hytta har en god terrasse og stor plen med kjøkkenhage. Huskyen Buster kjenner igjen oss og synger en velkomsthilsen. Good boy.

Vi bruker dagene til å kjøre turer i omlandet og inntrykkene er mange. Olot, ved en tilfeldighet havna vi i Olot; ble litt ivrige på å følge N260, fabelaktig om du liker svinger (se tidligere artikkel i MC-bladet). Så sto vi der da, noen mil ute av kurs. En eldre herre forklarte veien og det ble rett, selv om vi ikke skjønner stort spansk. Noen ekstra mil over et fjell, svinger i mengder og sykkelritt i mot. De gutta gir ikke ved dørene og det er bare å flytte seg.

Bensinstasjonen dukka opp akkurat i tide. Vi er hjemme i nitida etter over førti mil med konsentrasjonen på topp. Etter dusjen og ølen er det godt å legge seg rett ut og glane inn i stjernene. De flytter seg raskere enn hjemme, de er klarere. Når jeg glaner inn i det uendelige, er det det samme hva som beveger seg, jorda eller stjernene. Men det er noe der ute som jeg ikke skjønner så mye av og jeg ligger helt stille.

Vi brukte Kiel-ferje og Autozug. Framme i Caudies hos Nigel & Maz hadde vi kjørt tjuemil, og vi kom med finværet. To uker med sol, sol, sol. En eneste grå dag, det ble bok på terrassen og vin i glasset. Anbefaler Mo Yan og rødvin til tjuessju euro pr tilitersdunk. Mo Yan; kinesisk Nobel-prisvinner, en annen vri, bøker til å juble og forskrekkes av. Kina fra uvante perspektiver, humoristisk og dyp.

Mijanes, sa Nigel, ta til høyre mot Mijanes.

Så lenge N118 er stengt, er den veien et godt alternativ. Oppover, oppover. Til tider nesten usynlig grus på asfalten. Smalt. Svinger så trange og bratte at du måtte se oppover og bakover. Bil i mot; lirke seg forbi og ikke se ned. Null autovern. Noen svinger var så krappe at jeg ikke kom rundt med fullt styreutslag. Flaterer mot toppen og snø. Jeg så bare hjelmen på makkeren over brøytekanterne.

Vi stoppa der oppe og hadde utsikt over hele verden. Col de Pailheres, Tour de France gikk over her i år. På flatene over dalen så vi hesteflokker; villhester fikk vi vite seinere. Videre nedover nå, mot Aix les Thermes, blant skiheiser, slalåmbakker og bilvrak i veikanten, som sier; ta det rolig.

Fra Aix les T mot Andorra var tunnelen stengt og vi måtte kjøre over fjellet. Svinger og utsikt som nesten tok pusten fra en, stup ned og bratte fjellvegger rett opp; holde tunga rett i munnen, slappe av.

Autozug. Full kupé. Fem mennesker på seks kvadratmeter. Tre med skinnendress. Etter en dårlig middag og litt bok, sovner jeg med persille i øra. Våkner av og til når toget stopper - eller skumper og dumper på det verste. Rart å kjenne på fysiske lover der i mørket: Vi kjører doserte svinger og likevel blir jeg trøkka feil vei i køya.

Det går for fort - eller for sakte, stålhjula smeller mot skinnegangen, som om de vil av. Bare å gi faen, dette går bra - hvis det ikke går til helvete. Lossing i Narbonne er en tålmodighetsprøve.

I hagen; det mørkner og jeg lytter. Eselet hos

naboen skryter. En svart fugl i det høyeste treet foran meg synger og triller. Lerke; svarttrost?. Duer som kurrer. Ugler som tuter. Frosk som vekker. Spurv, alltid spurv. Naboen som jobber med en vinkelsliper.

Naboens sønn som øver på elektrisk gitar. De lokale motorsykklistene på vei hjem; hylende motorer, flatt jern på slettene østover. SIRRISER. I overgangen mellom dag og natt melder de seg, men snart blir det stille. Nesten.

Jaktbikkjene bak nettinggjerdene bjeffer og bærer seg, de har noe spennende i nesa. Gærne bikkjer som er umulig å ha i hus, nå sanser de villsvin som begynner å røre på seg. Dette her er wild boar country; hele dalen er full av små firehjulstrekkere rigga for jakt. På denne tida, når det mørkner, kan det være farlig å gå tur langsmed jordene. Vår venn Buster spora ei villsvinnpurke med fem unger; sånne er ikke gode å ha med å gjøre når de er aktive.

På dagtid trykker de i hiet, er usynlige. Men vi så trynspor etter villsvin som ble anslått til å veie 160-170 kilo. Råsterke og harde som betong. Vi gikk tur på dagtid og var bare fem meter unna hiet uten å vite. For to år siden så vi en liten Renault som hadde fått juling av et villsvin; ikke pent. Det mørkner, det stilner. En rolig vind sier noe om været i morra.

Vi kjører en vei med noe som likner Otta-dekke, smal, grusrester her og der, med løvtrær på begge sider. Av og til en bil i mot, samtlige kutter svinger, men gir deg den lille plassen du trenger. Over et lavt pass mot Prades, det er toogtredve grader og jeg ønsker skinnendressen pokkerivold. Rett som det er stopper vi for

fotografering, det blir ikke kjøligere av den grunn.

Vestover fra Prades, masse fine svinger oppover mot Mont Louis. Det er bare å klemme til, kjenne på grensene.

Llivia; har du hørt om Llivia? Når du kjører N116 vestover, ligger Llivia på nordsida, noen få kilometer før Andorra. En spansk enklave i Frankrike, som Vatikanstaten i Roma, om du vil. Noen få kvadratkilometer Spania i Frankrike, og så til de grader spansk. Spania selv, noen kilometer lenger sør, er ikke så markert forskjellig fra Frankrike; man blir lattermild. En ren demonstrasjon, utdritting av Frankrike. Alt på grunn av en formell feil angående fastsettelse av status for by- og landområder ved en omfordeling av arealer i 1659.

Catch 22; jeg begynner på den igjen. En gjenkjennelse i det vi driver med her nede. I varmen, på de ofte livsfarlige veiene. Det er en slags galskap i dette her, og er du ikke gal, kan du ikke drive med det. Ikke riktig så gærnt, bare nære på. God bok. Anbefales.

Vi bodde to uker i Giten og kjørte dagsturer. Etthundreogåtti mil på drømmeveier. Nye veier hver dag. Som sagt, vi tok toget

sorover og nå skulle vi kjøre hele veien hjem. Finne overnatting underveis, satse på at tilfeldighetene går vår vei.

Borjals; hvilken artig liten by, trappa til annen etasje i hotellet var skeiv; ikke jeg. Utsikt nedover dalen og i det fjerne ante vi den Liguriske bukt og et blått Middelhav. På et spisested kom vi i prat med et engelsk par som bodde langt vest i Frankrike. Hver sommer tok de turen til Borjals for å nyte atmosfæren. Kjøp bolig her, sa de. Som ellers i et kriseramme EU; massevis av billige eiendommer til salgs. Man får lyst til å bli, men i solidaritet reiser vi videre.

Grand Canyon du Verdon. Vel, vel, vel. Turistfelle, interessant kjøring, men ikke i nærheten av det vi hadde opplevd tidligere. Castellane; med Virgin-statuen på toppen av fjellet. Et yrende liv på torget, salgsboder med alt fra ost og kjøtt, via klær og smykker til levende ponnier. Egen MC-parkering ved et vannhull. Vi kjører mot Barcelonette, over fine pass, blant annet Col d'Allos, med seriøse teleskader, bob-bob, vi er blitt blaserte. Vi leier en liten leilighet over en kafé, servicen er førsteklasses.

Vandrer ut i byen, ramler inn på en pizzaplass og får noe godt. Ved nabobordet

sitter en pappa med ei datter på fem-seks år. Pappaen snakker med kelneren i ett, og det er nesten sårt å se hvordan barnet ter seg for å få oppmerksomhet. Når hun endelig får det; så godt og uvant å se den totale engasjementet faderen viser jentungen, så inderlig. Og jeg hever glasset mot min makker.

Italiensk motorvei er, for oss denne gangen, et svare rot. Billetter her, stengt der, omveier, varmt. Endelig i Sirmione ved Gardasjøen og vi passerer to MC/scooterulykker i løpet av et kvarter. Ikke overraska.

Pai hotell i Pai, og som før, alt er utmerka. Sitte i vannkanten mens sola går ned; den samme gamle fiskeren i dorgetempo utpå vannflata, i brisen blir sjøen til solgull. Vi skimter Mussolinis sommersted på andre sida og ser for oss han og elskerinna som henger opp ned til spott og spe, i en jernbjelke på en bensinstasjon i Milano. Likevel, i dag kan du kjøpe Mussolini-vin i Italia. Ei spinkel kirkeklokke oppe i lia, vi går en kveldstur og finner klokketårnet på et torv høyt over vannet; flere serveringssteder, folk prater lavmælt.

Hva er det med russere? Frokost i Pai; ved nabobordet noen russere, de spiser bare pålegg, forsyner seg av alle slag; ikke noe brød

eller rundstykker; bare gafler i seg pålegg og får aldri nok. Feite Rolexer og det siste i moteklær. Jeg har sett det før; det er som om de må veie opp for noe fra fortida.

Ved grensa til Østerrike blir vi stoppa av politi og jeg aner det verste. Har hørt historier om folk som måtte reise til forhandler og kjøpe originalpotter. Mannen er hyggelig; når førerkortet er ok og norsk, forteller han at han liker Oslo, bare litt dyrt der. Aber, mein Herr, dein Moto hat kein Licht. Jawohl. Glemte å sette på lyset, men det funker og han ønsker oss god tur.

Vi kjører gjennom Lienz og i åssiden nord for byen finner vi et Motorrad-hotel. Et ungt par driver stedet, billig overnatting og god mat. Akkurat denne kvelden møtes de lokale sidevognsentusiastene her, de kjører russiske og kinesiske sykler. Drikker øl og brøler mellom bordene. Overalt henger bilder av gamle sykler og fra racing på kjente baner.

Det er far i huset som var aktiv en gang i tida, og han er nesten takknemlig over å få låne bort verksted og verktøy når jeg må skifte pæreholder på sykkelen; sjekker at ting går rett for seg. I fjellsidene på andre sida av dalen; jeg er sikker på at noen klatrer oppover i de

stupbratte skråningene der. Hver sin smak.

Kafeen på toppen av Grossglockner, nesten vindstille, varmt, klart, vi ser milevis til alle kanter. Her er ennå høye brøytekanter, vinteren er aldri langt unna i denne høyden. Uka etter prater vi med venner. De sitter på samme kafé, det sludder og temperaturen er veldig nær null.

Vi booker inn i Zell am See, det er femogtredve grader, vindstille, vi kjøper is og sitter i skyggen. Byen er full av arabere; de har oppdaget denne vakre dalen og kommer hit for å kjøle seg ned.

Sist jeg var her landa flyet i Salzburg, vi kjørte buss gjennom et hjørne av Øst-Tyskland, grensevaktene var væpna med maskinpistoler, vi kom til Zell, en liten alpin-landsby full av snø. Forandring fryder.

Vi velger å kjøre gamle Øst-Tyskland nordover. Mest utenom Autobahn og vi ser mye som minner oss på det gamle regimet. Men det er noe vennlig og åpent som fascinerer, ikke mye stress. Vi overnatter i Bergen-an-der-Dumme (bra navn), en landsby som ligger tett ved den gamle grensa øst/vest. I ei lokal historiebok ser vi bilder fra før grensa ble åpna, begeistrede folk i tog i byen idet den ble åpna, bilder av vaktårn og masse piggråd. Fersk

lokalhistorie, en blir ydmyk. Vi bor på Nigel's Restaurant & Hotell. Rapper et par kulepenner med logo og sender til Frankrike.

Hurtigferje fra Hirtshals til Larvik. Den siste natta bruker vi hos en vismann og MC-guru som bor ved havet. God hjemmelaga mat, rødvin, konjakk. Samtale til utpå morgenkysten. Vi snakker kjøreteknikk, dekk, grus, asfalt, grus på asfalt, blindsvinger, åpne svinger, gasskontroll, bremsekontroll. I løpet av ferien trente jeg mye på bakbremskontroll gjennom sving. Kan sammenliknes med å geare ned, men snillere.

Vi har kjørt dagen lang, kommer hjem slitne, bare setter oss ned og kjenner på den gode følelsen. Inspirasjon. Vi har vært innom flere titalls interessante steder. Vandra i Europas historie og forskjellige kulturer. Men det vi diskuterer har hovedvekt på selve kjøringa.

Tilfredsstillelsen ved å mestre og ved å stadig søke opp nye ting å mestre. Det er sykkelen og føreren som er i fokus.

Vi har akkurat kommet hjem etter over fem tusen kilometer på to hjul. Og lengter allerede etter neste tur.